

taals dermed. Jeg har ogsaa troet, at dette Forslags Fremkomst her under alle Omstændigheder kunde have den Betydning, at det kunde være et Fingerpeg for vedkommende Sparekassestyrelser om den Retning, hvori man maa ønske, at deres Dispositioner gaa, og den Begrændsning, man maa ønske for disse Dispositioner. Det turde nemlig dog maaske være, at selv om Udvalgets Flertal og dette Things Flertal ikke vilde være med til at vedtage dette Forslag, vilde man dog indrømme, hvad det ogsaa forekommer mig, at den ærede Ordfører gjorde, at det i det Væsentlige peger i den rigtige Retning, peger paa, hvad man maatte ønske, at Sparekassestyrelserne gjorde.

Det andet Hovedpunkt, hvori jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Flertal, er det, som udfølgelig er omhandlet af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (Sage), og jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad han har udtalt. Jeg tror ligesom han, at det vil være lidet heldigt, om man trækker Grændsen mellem Banker og Sparekasser paa den Maade, at man siger: Banker maa ikke paatage sig Sparekasseforeretninger, men vi ville ikke forbyde Sparekasser at disponere over deres Midler paa bankmæssig Maade. En enkelt Begrændsning har man ganske vist fastsat ved den Bestemmelse i § 11, som indirekte udelukker Sparekasserne fra at drive Regelomsætninger; men bortset fra, at det vistnok vil blive meget vanskeligt faktisk at overholde denne Bestemmelse og kontrollere dens Overholdelse, lades jo iverigt al mulig bankmæssig Virksomhed aaben for Sparekasserne. Jeg tænker ikke rettere, end at, hvis man gaar til det Forslag, Udvalget har fremsat som dets § 11, vil Resultatet blive det, at der for Fremtiden rundt omkring i Byerne, hvor der ikke findes Banker, ikke vil blive oprettet Banker, men kun Sparekasser, bestemte til at drive Bankforeretninger, og dette finder jeg ikke vilde være noget heldigt Forhold. Det vil let ses, naar man sammenholder det Forslag, som jeg i Forbindelse med to ærede Medlemmer i Udvalget har stillet til en Affattelse af § 11, med det særlige Forslag, jeg alene har stillet, at min Løstgang er den: Naar Sparekasserne paa en eller anden fyldestgjørende Maade yde tilstrækkelig Garanti imod, at indtrædende Tab ramme Sparerne, skulle de have fuld Frihed til at disponere over deres Midler, som de ville; men naar de ikke gjøre det, maa man indskrænke deres Dispositionsret; og den Sikkerhed, som jeg har ment, at der burde være, var da for Sparekasserne 10 pCt. af de indeftaaende Midler for Bankerne 25 pCt. af de indeftaaende Midler. Jeg tror, at der i det Hele derved vilde være truffet en tilstrækkelig betryggende Bestemmelse imod, at Tab skulde falde de egentlige Sparere til Last, hvad enten de benytte Sparekasser eller Banker. — Jeg har

hvert ikke saa ringe Betænkelse ved den Bestemmelse i Flertallets Indstilling, som jeg iverigt har sluttet mig til, der vedrører Udnævnelsen af et Nævn som Overinstants for Sparekassenspektørens Kjendelser. Jeg har ogsaa været noget i Tvivl om, hvorvidt der er fuld Harmoni imellem, at man i § 5 forbyder Medlemmerne af Sparekassernes Bestyrelse at vælge Sparekassernes Revisorer, og i § 6 tillader dem at vælge den mindre Halvdel af Nævnet, der i Virkeligheden er en Overrevision. Men jeg finder det ganske vist, ligesom den ærede Ordfører, i høi Grad urimeligt, at man, naar man forbyder dem at vælge Revisorer, tillader dem at vælge den overveiende Halvdel af Overrevisionen eller Decisionen, eller hvad man nu vil kalde det, og jeg skal derfor i Overensstemmelse med den ærede Ordfører opfordre Thinget til ubetinget at stemme mod det af 3 ærede Medlemmer under Nr. 7 stillede Forslag til en Affattelse af § 6, hvorefter „tvende“ forandres til „tre“.

Det maa maaske være mig tilladt, medens jeg har Ordet, at berøre et Forhold, som ganske vist ikke vedrører det foreliggende Forslag, men dog vedrører Sparekasserne, og jeg vil da tillade mig at henvende den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed derpaa. Det vil sikkert være almindelig bekendt, at der i den senere Tid paa forskjellige Stæder er oprettet eller sat i Forbindelse med bestaaende Sparekasser saakaldte Primærsparekasser, Døresparkasser, eller hvad man nu vil kalde dem. Jeg skal ikke her komme ind paa dette System, dets Fordele, dets mulige Mangler, den sandsynlige Udbredelse, det vil kunne faae, eller lignende, jeg holder mig til det faktisk Givne, at der bestaar saadanne Sparekasser, og at der altsaa er fremkommet saadanne Sparemærker, trykte paa lignende Maade som almindelige Primærmarker. Det, jeg her ønsker at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, er den Maade, hvorpaa disse Sparekassmærker ere trykte, idet de nemlig forekomme mig at være af en saa primitiv Bessaffenhed, at der er den største Fare for en Eftergjørelse, som ganske vist vil være overmaade let. Dersom den Maade at virke paa for Sparekasser skulde finde en mere almindelig Udbredelse, vilde det sikkert være heldigt, om man kom til lidt mere betryggende Mærker end dem, der faktisk nu benyttes, og jeg tror, at det i saa Tilfælde vilde være meget heldigt, om Regjeringen vilde paatage sig Fabrikationen af disse Mærker for de forskellige Kasser, som ønske at benytte dem. Derved vilde der vistnok kunne opnaas en langt større Betryggelse end den, der nu kan opnaas, og jeg skal tilføie, at det forekommer mig, at man gjerne kunde vise disse Sparekasser, beregnede paa meget smaa Sparere, den Belville, at Statskassen har Omfostringerne ved Fabrikationen af disse Mærker, som altsaa vilde blive stillede til Disposition for de paagjældende Spare-